

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

██████████, narozený ██████████
státní příslušnost: ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
se sídlem Panská 895/6, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2021, č. j. MV-142359-10/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 10. 2021, č. j. MV-142359-10/SO-2021, a Ministerstva vnitra ze dne 14. 7. 2021, č. j. OAM-28490-50/DP-2019, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí na náhradě nákladů řízení 12 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce Mgr. Pavola Kehla, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 7. 2021, č. j. OAM-28490-50/DP-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „území“ a „ZPC“), zamítnuta žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem jiné/ostatní (dále jen „předmětná žádost“), neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
2. Žalobce v žalobě úvodem upozornil, že dne 1. 6. 2020 rovněž podal novou žádost o dlouhodobý pobyt, a to za účelem studia. K tomu byl donucen právě postupem správních orgánů v projednávané věci, neboť prvostupňový orgán nebyl schopen vydat rozhodnutí v době jednoho akademického roku, kdy žalobce navštěvoval kurz celoživotního vzdělávání, a tedy naplňoval podmínky pro udělení tohoto pobytu. Následně však žalobce našel uplatnění ve vysokoškolském studiu (tj. studiu ve smyslu § 64 ZPC) a jevílo se mu jako absurdní, aby jen pro účely získání dlouhodobého pobytu uměle prodlužoval trvání celoživotních kurzů. Správní řízení o žádosti ze dne 1. 6. 2020 bylo pravomocně skončeno, žalobce proti tamějšímu správnímu rozhodnutí taktéž podal správní žalobu, která je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 14 A 122/2021.
3. Soud na tomto místě uvádí, že nepřistoupil ke spojení věcí pod sp. zn. 17 A 118/2021 a 14 A 122/2021 ke společnému projednání, neboť to nepovažoval za vhodné, jelikož dotčená správní rozhodnutí na sobě přímo nezávisí a jsou typově (pobytoým oprávněním a procesním postupem) odlišná.
4. Žalobce uvedl, že po podání předmětné žádosti dne 28. 8. 2019 ho prvostupňový orgán v lednu 2020 informoval, že jí lze vyhovět, nicméně požádal žalobce o předložení dokladu o návštěvě kurzu i na další semestr, a to z důvodu účelnosti, aby nebyl pobyt povolen na dobu několika málo týdnů. Žalobce tomuto požadavku vyhověl, přesto však byla předmětná žádost zamítnuta.
5. Stran teze žalovaného, že pobyt cizince na území není samoučelný, cizinec zde může pobývat pouze za jistým konkrétním účelem, a v případě, že cizinec daný účel neplní, není důvod, aby na území pobýval, žalobce podotkl, že žalovaný dezinterpretuje životní situaci žalobce a nehodnotí ji spravedlivě. Zákonodárce patrně nepředpokládal, že by mohlo dojít k situaci, jaká nastala u žalobce – tedy že o jeho žádosti nebylo rozhodnuto ve lhůtě jednoho roku, což způsobilo, že se plány žalobce změnilý a ten nadále hodlal na území studovat. Žalobce skutečně chtěl v předmětném období naplňovat účel pobytu „ostatní“ a toto také svou žádostí jasně deklaroval. Nemohl však tušit, že řízení potrvá několikanásobně déle, než zákon stanoví (§ 169t ZPC).

6. Je pravdou, že v současné době žalobce již kurz celoživotního vzdělávání nenavštěvuje, proto také dle § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), žádal o změnu obsahu svého podání. Dle prvostupňového orgánu však žalobci nehrozí vážná újma a žalobce by vlastně měl uměle prodlužovat formální účel pobytu jen proto, aby tento pobyt získal a následně jej změnil. Žalobce označil za nespravedlivé, aby byl nucen opustit území a následně podávat žádost o udělení pobytového oprávnění přes zastupitelský úřad ČR, přestože již žije na území, má zde ubytování a školu.
7. Žalobce byl toho názoru, že správní orgány svým postupem porušují zásadu dobré správy, kdy svého vlastního pochybení v podobě nečinnosti argumentačně zneužívají pro postup vedoucí k zamítnutí předmětné žádosti.
8. Žalobce v průběhu správního řízení podal námitku podjatosti úředních osob rozhodujících o jeho žádosti, kdy o této nebylo do podání žalobou napadeného rozhodnutí rozhodnuto. Situace, ve které se žalobce ocitl, je systémovým problémem a týká se mnoha studentů. Patrně jde o opatření prvostupňového orgánu, který po zahájení akademického roku cizinci pobyt neudělí, nicméně vyčkává, zda student splní podmínky pro postup do dalšího akademického ročníku a pokud ne, tak žádosti nevyhoví. Žalobce se proto domníval, že dotčené úřední osoby nerozhodují nezaujatě. Námitku podjatosti dotčených úředních osob pak žalobce uplatnil i v žalobě.
9. Žalobce také brojil proti tomu, že správní orgány neposoudily dopady rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Napadené rozhodnutí představuje ve svém důsledku ukončení pobytového oprávnění žalobce na území. Žalobce správním orgánům doložil, že je vysokoškolským studentem, pracuje v současné době na výzkumu, je prospěšný pro akademickou obec. Správní orgány též neposoudily délku pobytu žalobce na území, možnost návratu do domovské země, a ani to, že domovská země je i nadále nestabilní. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Měl-li žalobce zájem správní řízení urychlit, byl dle § 80 odst. 3 správního řádu oprávněn podat návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti prvostupňového orgánu. Průtahy v řízení nemají vliv na zákonnost rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41). S nedodržením lhůt pro vydání rozhodnutí ani správní řád, ani ZPC nespojují žádné právní důsledky. Jedná se totiž o lhůty pořádkové (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41).
11. Žalovaný shrnul, že žalobce k žádosti doložil potvrzení o studiu [redacted], ze dne 2. 10. 2019, v rámci celoživotního vzdělávání, a to s platností od 23. 9. 2019 do 16. 2. 2020, a další potvrzení této fakulty ze dne 19. 2. 2020 o studiu v rámci celoživotního vzdělávání s platností od 17. 2. 2020 do 20. 9. 2020. Dále bylo doloženo potvrzení o studiu ČVUT, Fakulty strojní, ze dne 7. 7. 2020, dle kterého žalobce zahájil studium dne 19. 2. 2020 ve studijním programu Programy celoživotního vzdělávání a ukončil jej ke dni 4. 7. 2020. Prvostupňový orgán proto dne 10. 11. 2020 vyzval žalobce k odstranění vad předmětné žádosti, konkrétně k doložení dokladu prokazujícího účel pobytu na území s platností od 21. 9. 2020. Žalobce v poskytnuté lhůtě požadovaný doklad nedoložil.

12. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Azs 84/2014-37, dle něhož „pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány [...] Smyslu povolení pobytu za určitým účelem by se přičila situace, kdy by cizinec po většinu doby platnosti povolení k pobytu účel pobytu neplnil a teprve v době zahájení řízení směřujícího ke zrušení jeho povolení k pobytu by své porušování zákona napravit. Uznání takové „účinné lítosti“ by jen podporovalo vypočítavé jednání směřující k nedodržování zákona. I z toho důvodu je třeba zákonný text „jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno“ chápat tak, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu bylo vízum či povolení k pobytu uděleno, zásadně po celou dobu svého pobytu. Není tak důvodná námitka, že správní orgány měly posuzovat jednání stěžovatele pouze k době svého rozhodování [...]“. Žalobce je tak povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen či za kterým hodlá na území pobývat, a to k okamžiku rozhodnutí správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79).
13. Ohledně žádosti žalobce o povolení změny obsahu předmětné žádosti, kterou žalobce podal dne 23. 4. 2021, žalovaný uvedl, že nebyly splněny zákonné podmínky potřebné k vyhovění této žádosti.
14. Žalovaný podotkl, že situace žalobce vznikla nejen v důsledku délky řízení (což ovšem žalobce nijak neřešil), ale také jako následek postupu žalobce. Žalobce totiž, ačkoliv pobýval na území několik let, střídal různé účely pobytu, respektive různé formy vzdělávání, aniž by dosáhl zvýšení kvalifikace. Z toho vyplývá, že si s ohledem na předchozí pobytová řízení byl žalobce vědom důsledků, které pro něho plynou ze skutečnosti, že v průběhu řízení změnil účel pobytu na území, ale také toho, že změna faktického účelu pobytu na území může znamenat i nutnost podání nové žádosti. Navzdory tomu však byl v zahájeném řízení pasivní a tím sám přispěl k vytvoření situace, kdy sice mohl podat novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, avšak pozbyl možnost podat tuto žádost na území prvostupňovému orgánu.
15. Stran námitky podjatosti úředních osob žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Žalobce tuto námitku uplatnil až jako odvolací námitku, a proto o ní nemohlo být rozhodnuto usnesením (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152). Žalovaný neshledal tuto námitku důvodnou, neboť nebylo zjištěno, že by u dotčených úředních osob byly naplněny podmínky § 14 odst. 1 správního řádu nebo že by se tyto osoby dopustily vážné procesní vady. Nenasvědčuje tomu obsah spisového materiálu, neboť nebyl doložen žádný důkaz, který by byl jen naznačoval, že by některá z těchto osob měla poměr k projednávané věci či k samotnému žalobci, nebo že by tyto osoby měly konkrétní zájem na výsledku řízení.
16. K žalobní námitce ohledně posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaný rovněž odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že posoudil přiměřenost zásahu rozhodnutí do práv a oprávněných zájmů žalobce. Přitom vycházel z podkladů ve spisovém materiálu včetně těch doložených ze strany žalobce. Dodal, že posuzování přiměřenosti se do určité míry odvíjí od aktivity účastníka řízení, který je povinen tvrdit a též prokázat, nebo alespoň navrhnout prokázání, skutečností relevantních z hlediska posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí.

Posouzení žaloby soudem

17. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Žaloba je důvodná.
18. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že lhůta pro vydání správního rozhodnutí je lhůtou toliko pořádkovou a samotné nedodržení této lhůty zásadně, samo o sobě, nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (viz již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, a ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, a dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33).
19. Měl-li žalobce za to, že ve správním řízení dochází k průtahům, mohl využít prostředky ochrany proti nečinnosti, jak správně podotkl žalovaný, což žalobce neučinil. Soud připomíná zásadu, že právo patří bdělým, přičemž žalobce byl od samého počátku správního řízení zastoupen advokátem.
20. Tento žalobní bod proto soud shledal nedůvodným. Nutno ovšem dodat, že nedodržení pořádkové lhůty (resp. celková doba řízení) mělo vliv na řízení, k čemuž soud odkazuje na vypořádání žalobního bodu brojícího proti nevyhovění žádosti o povolení změny obsahu předmětné žádosti.
21. Pokud jde o námitku podjatosti dotčených úředních osob, soud ji shledává zcela obecnou, nadto se mýlí s dikcí § 14 odst. 1 správního řádu – žalobce netvrdil, že by dotčené úřední osoby měly jakýkoli poměr k věci, k němu samotnému nebo k jeho zástupci, a proč by takový poměr zakládal důvodný předpoklad, že mají zájem na výsledku jeho řízení. Žalobce bez jakýchkoli bližších tvrzení a důkazů spekuluje, že správní orgány takto postupují proti všem studentům, zřejmě s cílem zamezit této skupině cizinců získání/prodloužení pobytového oprávnění.
22. Soud proto plně odkazuje na vypořádání námitky podjatosti na str. 7 napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje. Soud rovněž aprobejuje postup žalovaného, kdy byla námitka podjatosti vypořádána v rámci napadeného rozhodnutí, a nikoli samostatným usnesením (viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152).
23. Podle § 41 odst. 8 správního řádu *požádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.*
24. Soud shledal vadným postup správních orgánů, které nevyhověly žádosti žalobce o povolení změny obsahu předmětné žádosti. Žalobce ve své žádosti o povolení změny obsahu předmětné žádosti uvedl důvody hrozící vážné újmy: (i) v důsledku epidemie koronaviru je omezena možnost cestování do domovské země; (ii) s ohledem na výbuch skladu v Bejrútu (kam spadá agenda občanů domovské země) je velmi komplikované podat novou žádost o pobytové oprávnění; (iii) žalobce by musel zanechat svého nedokončeného studia.
25. Prvostupňový orgán této žádosti nevyhověl usnesením ze dne 30. 4. 2021, č. j. OAM-28490-44/DP-2019, které se k důvodům hrozící vážné újmy nevyjadřuje. Následně žalovaný zamítl odvolání žalobce proti usnesení prvostupňového orgánu svým

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodnutím ze dne 26. 10. 2021, č. j. MV-142359-9/SO-2021. V něm žalovaný uvedl, že žalobce žádnou hrozící újmu neuvedl. Hrozící újma nemůže spočívat v pouhém vycestování z území, cizinec nemá právo na pobyt na území, to mají pouze občané ČR. Velvyslanectví ČR v Bejrútu umožňuje podat žádost o jakékoli vízum, pokud je cizinec plně očkovan. Vážnou újmu nelze spatřovat ani v nákladech na vycestování z území a v časové náročnosti podání nové žádosti. Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015-28, a ze dne 5. 4. 2018, č. j. 5 As 47/2018-129. Žalovaný měl za to, že § 41 odst. 8 správního řádu cílí na situaci, kdy právní předpis vylučuje změnu obsahu podání, nebo např. na situaci, kdy vyřešení konkrétní věci je možné jen do určité lhůty a nelze již zahájit nové řízení.

26. Soud se s hodnocením žalovaného neztotožňuje. Předně, žalovaný vyložil § 41 odst. 8 správního řádu velmi úzce tak, že by měl dopadat jen na případy, kdy právní předpisy zapovídají změnu podání, nebo uplatnění nové žádosti z formálních důvodů, tj. na ryze právní překážky. Přitom žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 5 As 47/2018-129, označuje za vážnou újmu „*zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, které mají povahu práv ústavně zaručených*“.
27. Žalobce jakožto cizinec sice nemá ústavně zaručené právo na pobyt na území, ovšem povinnost vycestovat z něj by v daném případě zasáhla do jeho osobní sféry z hlediska vynaloženého času a nákladů (ústavně zaručené vlastnické právo), nadto nelze vyloučit ani dopady na jeho studium (ústavně zaručené právo na vzdělání), přičemž zmíněná práva mají i cizinci. Ostatně k otázce studia žalobce se správní orgány nevyjádřily vůbec.
28. S ohledem na délku řízení také nelze klást k tíži žalobce, že měnil účely pobytu. Prvostupňový orgán v průběhu správního řízení skutečně avizoval, že mohl žádosti vyhovět již v lednu 2020, přičemž zákon nevyklučuje, aby vydané povolení bylo na poměrně krátkou dobu, řádově týdny, a následně bylo prodlouženo. V průběhu dalšího řízení prvostupňový orgán poněkud měnil svůj náhled na žalobcem předložená potvrzení, když je nejprve zřejmě považoval za dostačující, poté za nedostačující, a konečně za sice dostačující, ale již neaktuální, což vedlo k opakovaným výzvám a prodlužování doby správního řízení.
29. Za této situace, kdy kurzy celoživotního vzdělávání nejsou klasickým vysokoškolským vzděláním trvajícím několik let, se nelze divit tomu, že v průběhu správního řízení odpadl účel pobytu žalobce, resp. že se změnil. Soud přitom v jednání žalobce nespatřuje účelovou snahu o „zmatení“ správních orgánů a prodloužení délky pobytu, spíše jde o organizaci studia žalobce. Z ničeho též nelze dovozovat, že žalobce ve sledovaném období fakticky neplnil účel pobytu jiné/ostatní a porušoval tak ZPC. Odhlédnout nelze ani od toho, že se sice jedná o dva různé účely pobytu, které spolu však typově souvisí a svým obsahem na sebe navazují.
30. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Azs 7/2020-39, který se zabýval obdobnou věcí – žádostí o změnu povolení obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty, kdy tamější žalobce uvedl, že vzhledem k délce řízení o něj dosavadní zaměstnavatel již neměl zájem, a proto si našel nového zaměstnavatele. V tomto řízení byla hrozící újmu značná obtížnost až nemožnosti lidsky důstojně učinit nové podání (obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 Azs 389/2020-36, a ze dne 22. 10. 2021, č. j. 3 Azs 375/2019-32).

31. Výrazně náročnější by přitom bylo i podání nové žádosti žalobcem, na rozdíl od žalobce v posledně citovaném judikátu by svou novou žádost dokonce musel podávat v jiné zemi než žádost předchozí (a tato země ani není jeho domovskou zemí).
32. Soud též odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 398/2020-34, který se zabýval situací, kdy tamější žalobce podal žádost o pobytové oprávnění jako nezletilý a z důvodu nedodržení pořádkové lhůty v průběhu správního nabytí zletilosti, pročez žádal o změnu povolení obsahu žádosti o pobytové oprávnění. V tomto judikátu (bod 31) bylo konstatováno, že průtahy v řízení vedoucí ke změně podmínek na straně cizince mají být důvodem pro aplikaci § 41 odst. 8 správního řádu.
33. Za těchto okolností nelze než uzavřít, že průtahy v řízení mohou vytvořit stav, kdy je na místě povolit změnu obsahu podání, a situace žalobce tomu plně odpovídá. Nepovolení změny obsahu předmětné žádosti proto představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
34. Návazně na to soud konstatuje, že se nezabýval žalobním bodem spočívajícím v tom, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí je rušeno pro vadu řízení, v důsledku čehož by v dalším správním řízení mělo dojít ke změně předmětu správního řízení. Je tak evidentní, že pokud by správní orgány v budoucnu případně opět zamítaly žádost žalobce, budou tak činit ve zcela odlišné situaci, a to jak právně, tak fakticky, tj. poměry žalobce k okamžiku vydání nového rozhodnutí budou jiné.

Závěr

35. Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí bez jednání zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jelikož se vada projevila již v řízení před prvostupňovým orgánem, zrušil soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. též prvostupňové rozhodnutí. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy že žalobci hrozila vážná újma, pročez bylo namíste vyhovět žádosti žalobce o povolení změny obsahu předmětné žádosti.
36. Soud konstatuje, že nemůže zrušit rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2021, č. j. MV-142359-9/SO-2021, a prvostupňového orgánu ze dne 30. 4. 2021, č. j. OAM-28490-44/DP-2019, neboť je soud přezkoumával v režimu § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s., tedy jakožto podklad napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83). Správním orgánům se nabízí možnost využít institutu nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu, popř. přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu. Pokud by již byly uzavřeny možnosti řešení vytknuté nezákonné situace aktivitou správních orgánů (typicky v důsledku uplynutí zákonných lhůt), je třeba žalobci umožnit podat žádost o povolení změny obsahu předmětné žádosti znovu, neboť v situaci, kdy soud shledal obě rozhodnutí o této žádosti vadnými, nemůže být dána překážka věci rozhodnuté dle § 48 odst. 2 správního řádu a správní orgány se touto žádostí, bude-li podána, musí zabývat.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve

věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představují zaplacené soudní poplatky v celkové výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud vyhověl) a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Celkem náklady řízení činí 12 228 Kč.

38. Soud závěrem dodává, že věc projednal a rozhodl přednostně v souladu s § 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s., neboť shledal závažné důvody pro tento postup. Je totiž nutné vzít v úvahu délku řízení před správním orgánem (byť sama o sobě nevedla ke zrušení napadeného rozhodnutí) a specifické dopady této skutečnosti na situaci žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2022

Milan Tauber v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje